

”Jag hade bara en chans att fly”

Namn: Hanfare.

Kom till Sverige: År 2011.

Från: Eritrea.

Framtidsdröm: Att bli flygplanstekniker.

Jag heter Hanfare och kommer från Eritrea. Jag lämnade min mamma där i december 2010. Min pappa är död. Han dog i kriget mot Etiopien.

I Eritrea var allt så annorlunda mot i Sverige. Mamma och jag hade ingen el, bara en fotogenlampa och ibland hade vi inte pengar till att köpa fotogen. I skolan fanns inga bord eller stolar eller böcker. Vi satt på plåttunnor.

Jag tillhör folkslaget afarer. I Eritrea tror många att alla afarer är nomader och vi blir därför kallade för ”bönder”. Det finns nio klaner och nio olika språk i Eritrea. Därför tycker jag att man borde lära barnen tidigt att man ska respektera varandra.

Efter grundskolan måste alla göra militärtjänst i Eritrea. Min mamma hade en bror som gjorde militärtjänst – och han kom aldrig tillbaka. Ingen vet vad som hände honom. Mamma ville inte riskera att samma sak hände mig. Eftersom pappa är död är jag den enda hon har. Alltså skulle jag fly till min farbror i Jemen.

Om jag blev upptäckt när jag flydde från militärtjänsten skulle jag antagligen bli fängslad och dödad. Därför hade jag bara en chans att fly.

Det sista mamma och jag gjorde tillsammans var att laga mat. Vi hann inte prata länge, vi bara kramades. Det var inte lätt att säga farväl. Ändå hade jag inte ens planerat att ta mig till Sverige då. Tanken var att återvända till min kära mamma när allt var säkrare i Eritrea. Jag fick en present, en bönematta, som jag tog med mig och fortfarande har kvar.

Först åkte jag till kusten och sov nära havet i fyra dagar. En dag kom gränspolisen och sa att jag måste betala dem för att de inte skulle skicka tillbaka mig. Jag gav dem mina matpengar, men de tog också alla mina papper. Skolbetygen och min födelseattest.

Jag åkte båt på natten med en fiskare, som säljer sin fisk i Jemen. Kaptenen sa att jag skulle säga att jag hjälpte honom att fiska ifall det blev en kontroll. Men vi hade tur, det blev ingen kontroll.

Jag kom till staden Al-Khokha i Jemen, där min farbror bor. Det är en fattig stad, det finns inget sjukhus och det är ont om mat. Många eritreaner som flyr från kriget kommer dit och tvingas tigga. Många blir sjuka av det dåliga vattnet, men det finns ingen hjälp och inga mediciner att få.

Jemen hade också många andra problem vid den här tiden. Folk protesterade på gatorna mot regeringen och de hotade alla invandrare. Jag kunde inte gå ut.

Min farbror hjälpte till att betala en smugglare. Jag fick ett europeiskt pass och den 22 augusti 2011 kunde jag flyga till Sverige. Jag visste inte ens att det fanns ett land som hette så då.

I min by fanns inga flygplan, men jag hade drömt om dem ända sedan jag var 7 år och lärde mig vika pappersflygplan. Nu fick jag flyga för första gången. Jag hade en gång sett en amerikansk film om en pojke som hjälpte till att avslöja en terrorist med en bomb ombord på ett flygplan. Så nu kändes som om jag var med i en film.

Jag minns att det kändes kallt i Sverige. Jag kom först till ett transitboende i Märsta och sedan till ett boende i Skutskär. Alla var snälla och jag fick mat 3-4 gånger per dag. Tidigare hade jag bara ätit en gång på morgonen och en gång på kvällen.

Jag har kompisar som flytt från Eritrea och hamnat i andra länder i Europa. De har inte fått så bra hjälp som jag. Vissa har ingenstans att bo och får inte gå i skolan. Jag har också kompisar som sitter i fängelse i Jemen. Jag hoppas att FN kan hjälpa till att få dem fria.

Det var svårt att inte veta något om mamma. Jag tänkte på henne så mycket att jag inte ville gå till skolan. Men personalen hjälpte mig. Särskilt en man som hette Pontus. Han skämtade för att få mig att skratta och han övertalade mig att vara med och spela fotboll fast jag inte orkade. Jag fick också gå till en psykolog. Till slut tänkte jag att jag måste gå till skolan och jag måste lära mig språket. Jag har en chans att uppfylla min dröm om att bli flygplanstekniker.

Efter en månad i Sverige fick jag tag i telefonnumret till min farbror i Jemen. Han kontaktade en handelsman, som ibland åkte till Eritrea i affärer. Via honom kunde jag få reda på att mamma levde och mårde bra, men att hon oroade sig för mig.

Jag brukar inte berätta för folk om vad jag har varit med om. Bara en kompis har fått veta. Min berättelse riskerar att komma fram till regeringen i Eritrea och jag är rädd för mammas skull. Till och med här i Sverige måste man betala pengar på ambassaden om man vill ha tillstånd att resa tillbaka på besök.

Här i Sverige känner jag mig fri. Jag kan göra vad jag vill. Om någon kommer och slår dig kan du ringa polisen. De hjälper dig även om du inte är rik och kan betala dem massa pengar.

Nu har jag läst samhällskunskap, historia och hemkunskap. Det var skönt att lära sig laga mat. Efter fem månader klarade jag SFI-provet (svenska för invandrare).

Jag skulle vilja att min mamma kom till Sverige. Jag saknar henne jättemycket för allt hon betydde och fortfarande betyder för mig. Men mamma kan inte ta sig ut från Eritrea. Eftersom jag flytt från militärtjänsten får hon inte resa hit lagligt. Och att fly skulle vara för svårt. Hon är inte ung som jag, som kan sova utomhus och gömma mig på nätterna.

Jag har haft tur med kompisar i skolan. Utan dem skulle jag inte orka gå dit. Vi är ett gäng som brukar samlas i uppehållsrummet och prata om allt möjligt, om livet. Eftersom jag inte har familjen här måste jag ha vänner.